

Kl. 14:20

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det den radikale ordfører, fru Bente Dahl.

Kl. 14:20

(Ordfører)

Bente Dahl (RV):

Der foregår uhyrligheder i behandlingen af dyr, nok flere, end jeg har fantasi til at forestille mig, og et par af dem er nævnt i beslutningsforslaget, som vi behandler her i dag. Derfor er det her forslag sympatisk, for vi må altså se at komme videre.

Internationale aftaler – ja, vi må kunne tage del i internationale aftaler om at fremme gode produktionsformer, hvor dyrene bliver behandlet ordentligt. Men de kommer ikke af sig selv, så vi er nødt til selv at være aktive. Ingenting kommer af sig selv undtagen lommeuld, men det er da også det eneste, så vi er altså nødt til at være aktive, både i internationale og nationale sammenhænge.

Hvis et dyrevelfærdsmærke eventuelt indføres, vil det kunne afsløre for forbrugeren, hvordan dyrene, der har lagt krop til produktet, har haft det. Oplysning og gennemskelighed må tilstræbes, så den menige forbruger kan vælge på et kvalificeret grundlag. Men der er en hel del, der skal afklares, før vi har en helt entydig sammenhæng mellem behandlingen af dyrene og forbrugeroplysningerne, og netop derfor finder jeg det så udmærket, at beslutningsforslaget opfordrer regeringen til at undersøge muligheden for at etablere et sådant mærke. Der kan ikke ske noget negativt ved at undersøge det; der kan ske det, at vi får klarhed over, hvordan en frivillig mærkningsordning vil kunne etableres, altså hvis man kan.

Med disse ord vil jeg sige, at vi støtter forslaget om at sætte sådan et udviklingsarbejde i gang.

Kl. 14:22

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det Enhedslistens ordfører, hr. Per Clausen.

Kl. 14:22

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Udviklingen og etableringen af det røde Ø-mærke, som der refereres til og sammenlignes med i det her beslutningsforslag, var jo en arbejdsproces, der krævede forholdsvis lang tid, og som krævede, at mange mennesker var meget involveret i, hvordan det skulle skrues sammen. Det

krævede et stort engagement af såvel producenter som repræsentanter for forbrugerne og blev på den måde et godt, effektivt og sammenhængende mærke, der jo, når det handler om fødevarerprodukterne, løser den udfordring, det er at beskrive noget om, hvordan produktionen foregår i forbindelse med hensynet til naturen, hensynet til menneskenes sundhed og også hensynet til dyrevelfærd. Det er derfor blevet et rigtig godt og veletableret mærke, som jeg sådan set godt kan forstå kan danne inspiration til, at man prøver at se på, om man ikke også kunne udvide det at have et ægte troværdigt mærke på andre områder, som så i det her tilfælde er dyrevelfærdsområdet.

Jeg synes, at det er rigtigt, at hvis man kunne have et internationalt dyrevelfærdsmærke, som er troværdigt, kunne det være en god hjælp i den situation, hvor man skal købe ind.

Når jeg tror, at man kun kan betragte det her beslutningsforslag som det første skridt i retning af at sætte gang i noget arbejde – og derfor synes jeg måske også, at vi skal bruge lidt tid på at beskæftige os med det i Fødevarerudvalget, inden vi i givet fald vedtager det og sætter det i gang i forhold til ministeren – så er det jo, fordi der er en række besværligheder med sådan et mærke.

På den ene side er der det der med, at det skal være et internationalt mærke, jo er uomtvistelig rigtigt. På den anden side er det jo også klart, at det måske inden for nogle områder kan være meget vanskeligt at finde produkter baseret på dyr, som *ikke* er produceret på en måde, som vi danskere synes er forkastelig eller for dårlig. Vi skal jo ikke bare have et mærke, som kun er en garanti mod direkte dyrplageri.

Jeg synes, det er vigtigt, at et mærke har en positiv kvalitet. Det betyder så, at hvis man får sådan et mærke – hvis man kan få en international aftale om det – vil det givetvis tage noget tid, inden der for alvor kommer nogle virksomheder med i ordningen. Derfor er det også af den grund et langsigtet projekt. Der kunne jeg jo godt frygte, at man i sådan en situation kunne komme dertil, at man sagde: Nu gælder det om at få gang i det; nu skal vi have mange med – og at det sådan set endte med, at det bare var sådan, at vi fik de værste producenter squeezed ud og altså fik sådan en tilkendegivelse af, at det andet var i orden. Der synes jeg jo i virkeligheden, at når det handler om ting, der produceres under fuldstændig uacceptable forhold, må det handle om at få etableret et forbud, få stoppet importen af dem, og at det så ville være godt